SLADKÝ ŽIVOT

Maya Blakeová

Pro svobodu cokoliv

HARLEQUIN

Maya Blakeová

PRO SVOBODU COKOLIV

Překlad

Kateřina Hamplová

Milá čtenářko,

uvažoval jsem o jednom archetypu, který je docela často používán autorkami našich příběhů. Mužům-hrdinům je dovoleno všechno (například před tím, než potkají tu „pravou“, střídat partnerky na jednu noc jako ponožky), ženám je toho povoleno málo, skoro nic.

A docela mě pobavilo, jak nádherně tenhle problém vypíchli už staří Římané – pardon, dokonce už před nimi Řekové. V Odysseji, *tom slavném bestselleru z doby bronzové, Homér popisuje, jak k nymfě Kalypsó (což je mimochodem také bohyně) přichází posel bohů s požadavkem, aby propustila Odyssea, kterého si tam drží už sedm roků, protože se jí to s ním zkrátka líbí. A nymfa si hořce stěžuje. Že když se bohům-mužům zalíbí nějaká smrtelnice (zvlášť Zeus tím byl pověstný), prostě si s ní užívají. A ostatním bohům je po tom houby. Ale když se bohyně rozhodne si stejně tak užívat se smrtelníkem, hned je oheň… na Olympu. A bohyni nezbude než „sklapnout kufry“. Protože hodnotou ženy je nevinnost a cudnost.*

Nevím jak Vám, ale mně to přijde docela pokrytecké. A o to radši mám ty hrdinky, které si dokáží stát za svým a v tom světě jenom pro muže si své místo najít!

Téma se objevuje hned v několika příbězích, které Vám tenhle měsíc přináším, nebudu ale zastírat, že k napsání těchto řádků mě přivedlo jméno hlavního hrdiny příběhu Pro svobodu cokoliv – *Ares (což byl řecký bůh) – a jeho vyvolené Odessy (jejíž jméno určitě ne náhodou připomíná Odysseu).*

A když jsem už připomněl Odysseu, mám takovou perličku: Setkání Elsebet s Danilem na pláži v povídce Muž, který přišel z moře *je prakticky úplně stejné jako setkání Odyssea s princeznou Nausikáaou (fakt se to tak skloňuje!) na pobřeží ostrova Fajáků. Což mně umožňuje parafrázovat text jedné slavné české písně: Čtěte Homéra, tam to všechno je!*

S láskou
Váš Harlequin

Maya Blakeová

PRO SVOBODU COKOLIV

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Greek Pregnancy Clause

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2024

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Maya Blake
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
CZ: harpercollins.cz | **FB:** @harpercollinscesko | **IG:** @harpercollinscz

ISBN: 978-83-291-3245-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-3246-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-3247-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Nemohla si k osiření vybrat krásnější den.

S tímto svatokrádežným pomyšlením se Odessa Santellová zhluboka nadechla omamného vzduchu se slanou vůní moře a nastavila obličej slunci v naději, že dokáže nějak dostat teplo až dovnitř, kde byla celá ledová a ztuhlá. Zaryla prsty bosých nohou do hrubých oblázků, jako by ji ta bolest mohla uzemnit.

Po chvilce otevřela oči, které původně pevně semkla, aby ještě lépe vnímala ten nádherný den, a sledovala, jak světlo tančí na vodě – ten strmý útes a rozeklaná, smrtící skaliska pod místem, kde stála, ignorovala.

Jistě by to byl nádherný den i na –

Někdo si za ní hrubě odkašlal a přerušil tak její tak vzácnou chvilku klidu.

„Signorina."

V tom oslovení bylo jasné varování, tak jako ostatně skoro v každé interakci s kýmkoli spojeným s jejím otcem už tak dlouho, jak jen pamatovala.

Nezáleželo na tom, že je otec mrtvý. Že už zbývají jen minuty do posledního rozloučení. Nikdy od něj nebude mít pokoj. Nikdy nebude svobodná. Postará se o to i ze záhrobí.

Odessa rezignovaně o krok dva ustoupila a ty černočerné šaty, jako by náhle byly ještě těžší, když přestal vát ten slabý vítr od moře. Jako by na ni dolehla tíha osudu. Ještě chviličku počkala a pak si znovu obula černé lodičky.

A to si myslela, že až Elia Santellu ta rakovina zabije, bude svobodná.

Byla blázen, že si mohla něco takového myslet!

O pár set metrů dál pozorovaly dva tucty párů očí, jak jde k nim, a všechny ji hodnotily, přemítaly, jestli z ní bude problém, který budou muset řešit, nebo jestli jako všechny ženy v rodině *pochopí, kde je její místo.*

Jeden pár očí jí šel na nervy ještě víc než ostatní. Oči tmavé jako saze a jedovaté jako zmije.

Vincenzo Bartorelli vyjádřil svůj zájem jasně hned v den, kdy jí bylo jedenadvacet. Byla to pouze série náhod, kvůli kterým byl u jejího otce v nemilosti, co ji v posledních sedmi letech ušetřilo jeho nevítaných projevů náklonnosti.

Teď, když její otec zmizel ze scény, ten chlap víc než dvakrát starší než ona otevřeně slintal pokaždé, když se na ni podíval. A sám zajistil, aby v tom týdnu, jenž uplynul od Eliovy smrti, bylo příležitostí víc než dost.

Sakra, vždyť on by se býval klidně i nastěhoval do toho sídla o dvaceti pokojích, které její otec nazýval svým hradem – a Odessa svým vězením –, kdyby si ho první pro sebe nezabral strýc Flávio, který po něm otevřeně prahnul už od chvíle, kdy ho jeho bratr před třiceti lety postavil.

Odessa sklouzla očima ke strýci v naději, že spatří nějaké znamení, že je to jen noční můra, jen horečnatý sen. Tvrdý pohled, napomínající ji za to, že všechny zdržuje, a varující ji, aby nedělala scény, ale naději rychle udusil.

Aniž by z ní spustil oči, poklepal si prsty na nohu v tichém povelu – to gesto převzal od jejího otce a Odessa měla nutkání zakřičet ze všech sil, že není pes, aby ji někdo volal k noze. Stiskla rty, zpomalila, zvedla bradu a přimhouřila oči, ale srdce jí při tom divoce tlouklo.

Její odpor jí bezpochyby vynese trest dřív, než zajde slunce, ale ona už si na ty věčné nadávky a občasnou

facku zvykla. A už se rozhodla, že jí za to ta trocha neposlušnosti stojí, protože aspoň trochu živí její duši.

Vmáčkla se do příliš úzké mezery mezi dva její žijící mučitele a zírala dolů na rakev s ostatky toho mrtvého.

Její otec byl v těch posledních měsících svého života ještě protivnější a bezohlednější než dřív. Zpráva, že jeho nemoc je smrtelná, ho proměnila v ještě krutější verzi toho už tak nesnesitelného tyrana, kterého se každý bál. Rozhodně se nehodlal vzdát bez boje. Bojoval s osudem a s každým, kdo se ocitl v jeho dosahu, vinil všechny a všechno z toho, v jaké situaci se ocitl – jen ne ty drahé doutníky, které kouřil každý den snad padesát let.

Odessa poslouchala, jak kněz klidným hlasem přednáší něco o smíření a míru v duši, a ušklíbla se. Nebyla schopná muži, jenž ji tak dlouho mučil, přát spočinutí v klidu. Doufala, že mu její máma z života na věčnosti udělá pořádné peklo, takové, jaké se mu neodvážila udělat, když byla naživu. Doufala, že –

Kolem se ozvalo tiché, nepokojné mumlání, a ona se zarazila.

„Co tady dělají?“

„Je to vážně on?“

„Nikdy jsem si nemyslel, že ho ještě někdy uvidím.“

„Už jsi slyšel, jak bohatý a vlivný teď je?“

Ta poslední poznámka odvedla pozornost strýce Flávia od kněze, protože bohatství a vliv bylo snad jediné, co ho v životě skutečně zajímalo. Když se právě nechvástal, jak je získal, dychtivě spřádal plány, jak mít ještě víc.

Odessa také odtrhla oči od otcovy rakve a srdce se jí sevřelo obavou, jaká další katastrofa se na ni řítí. Už se totiž naučila, že v rodině Santellových na ni čeká vždy a jedině ten nejhorší možný scénář.

Následovala pohledy ostatních truchlících, uvědomila si, že i kněz zmlkl, a mrkáním zahnala slzy, které si ani neuvědomovala, že jí tečou.

Pak se jí najednou zastavilo srdce.

Co ten tady dělá?

Protože tohle bylo rozhodně to poslední místo, kde by ho čekala.

Aristotle Zanelis.

Ares.

To jméno jí vybuchlo v hlavě jako nezapomenutelné činy jeho řeckého jmenovce.

Od chvíle, kdy se naposledy viděli, dobyl svět, přetvořil ho podle své vůle a stal se silou, jíž nikdo nezničí.

Měl teď ten druh moci, pro který by si Flávio a Vincenzo nechali useknout ruku. A teď je tady, na pohřbu jejího otce? V tu chvíli si všimla menšího muže, kráčejícího po jeho boku. Sergios Zanelis, jeho otec. Muž, který jejímu otci dělal řidiče skoro dvacet let, než toho klidného Řeka postupující artritida – a bezcitné chování jejího otce – přiměla odejít do důchodu.

„Kdo pozval *jeho*?" vyštěkl Flávio a Odessa v jeho hlase jasně vycítila podezření a měla pocit, že se jí jeho pohled zavrtává do spánku. „Ty jsi –"

„Ne," odsekla ostře, ještě pořád neschopná odtrhnout oči od muže s širokými rameny, tyčícího se opodál, jako by vlastnil i zemi, po níž kráčí.

Odessa by i připustila, že je to možné – přece jen je dnes známý svým obrovským portfoliem nemovitostí po celém světě – kdyby s jistotou nevěděla, že sídlo, v němž se narodila, patří jejímu strýci.

Kromě toho, vzhledem k tomu, jak se před těmi deseti lety rozešli, by si netroufla po Aresovi vůbec něco chtít – ani kondolenci k smrti otce, který se k němu choval hrozně.

A co jsi udělala ty?

Odesse sevřel srdce pocit viny a rozhořčení. Sledovala ho přicházet blíž. Byl vážně úžasný. Ten chlap dosáhl všeho, co kdysi říkal. *Angeli sopra…* Ares Zanelis byl něco jako bůh.

„Kdo to je?“ vyštěkl Vincenzo.

Flávio poodstoupil, aniž by mu odpověděl, a vydal se přes trávník k jejich neočekávaným hostům. Zanelise staršího naprosto ignoroval a napřáhl ruku k Aresovi, v obličeji úlisný úsměv.

Odesse zadržela dech, když Aresova pravice zůstala u boku a oči mu nesouhlasně zaplály. Viděla, jak se mu pohnuly rty a o vteřinu později už Flávio přesunul nataženou ruku k Aresovu otci, který mu jí s vážnou tváří potřásl.

Teprve potom mu potřásl rukou i Ares. Celá ta scéna netrvala ani dvacet vteřin, ale bylo dokonale jasné, kdo má navrch.

Odessa polekaně zalapala po dechu, když ji náhle někdo prudce a tvrdě uchopil za zápěstí.

„Koukej mi odpovědět, když se tě na něco ptám,“ zavrčel Vincenzo vedle ní. Asi měl pocit, že se rovnováha sil povážlivě naklání jiným směrem.

„Pusť mě.“

Řekla to tiše, ale pevně. Bolelo to a jí bylo jasné, že tam bude mít pořádnou modřinu. Pokusila se mu ruku vytrhnout, ale on jen zesílil stisk. Odessa se nadechla, že zaprotestuje hlasitěji, ale ztuhla, když jí vysoká postava zaclonila slunce.

„Nechte ji být.“

Když slyšela ten hlubokým, nebezpečným hlasem pronesený rozkaz, naježily se jí chloupky na zátylku. Vincenzo vyvalil oči, když viděl ten rozzuřený pohled, upřený jeho směrem, a rychle udělal, co po něm Ares chtěl.

Ares přesunul svou pozornost na ni.

Odessa si mnula pohmožděné zápěstí, zaklonila hlavu – to byl vždycky tak vysoký? – a podívala se do chladných, oříškově hnědých očí muže, který byl kdysi to jediné, na co dokázala myslet. Ale zatímco tehdy byla schopná snadno rozpoznat, na co myslí, teď byl jako temná, nedobytelná věž, jen tam stál a beze slova na ni zíral.

Měl teď stokrát silnější auru nedotknutelnosti než tenkrát, a to už tehdy bylo jasné, kdo je vládcem prostoru, v němž se nachází. Odessa cítila, jak se jí srdce rozběhlo rychleji.

Nervy měla napjaté k prasknutí. To, že je Ares zase tady, odkud před lety bez slůvka rozloučení odešel, bylo těžko uvěřitelné. „Aresi… díky, žes přišel."

Odessa si dobře uvědomovala, že její prohlášení v sobě mělo místo vřelosti spíš nevyřčenou otázku.

„Mně neděkuj," odpověděl hlasem, který byl zcela jistě hlubší než tehdy a ona se v duchu zachvěla, jak ji zamrazilo. Než se ale mohla zeptat, jak to myslel, přistoupil k ní starší Zanelis a jeho jindy typický zářivý úsměv pohasl, protože to byla smutná příležitost k setkání.

„Rád tě zase vidím, Odesso," pronesl tiše a jemně jí potřásl rukou. „Doufám, že nevadí, že tu jsme, ale trval jsem na tom, že se tu musíme ukázat a projevit mrtvému úctu. Tvůj otec mě velkoryse zaměstnával víc než dvacet let. Nikdy na to nezapomenu."

Ares stiskl rty, když to slyšel, a Odessa náhle pocítila podivné prázdno. Bylo jasné, že tohle je to poslední místo na světě, kam by šel, je tu jen proto, že na tom jeho táta trval. Ať už jeho táta je jakkoli pozitivní, na Aresově postoji k minulosti to nic nemění.

Mohla by si říct, že klidně může strávit dalších pár desetiletí a o Arese Zanelise ani nezavadit, ale nebyla by to pravda. Byly ho v poslední době plné zprávy, jeho moc a vliv byly zdrojem neutuchajícího zájmu pro články v obchodních i společenských rubrikách.

Díky tomu také věděla, že není ženatý. Bylo veřejně známo, že jeho vztahy trvaly sotva pár měsíců – zdálo se, že princezny, herečky a supermodelky stály v dlouhé frontě, aby se mohly stát jeho novou múzou, přestože bylo jasné, že za chvíli už pro něj budou minulostí, za níž se neohlíží.

Vypadalo to, že jeho táta je jedinou konstantou jeho života.

Když se dočetla o té nehodě před čtyřmi lety, která je oba téměř připravila o život, po ty tři týdny, co ležel v Kalifornii v kómatu, každý den za úsvitu klečela v maličké rodinné kapli a horečnatě bohu slibovala věci, které si nebyla jistá, že je schopná dodržet.

Teď, když si uvědomila, jaké zavládlo ticho, a cítila, jak ji Ares provrtává pohledem, si Odessa odkašlala a přiměla se ke slabému úsměvu. „To je od vás opravdu hezké, že jste přišel, pane Zanelisi. Moc si toho vážím."

A bylo to tak, protože v tomhle moři mužů s nekalými úmysly a odhodláním srazit každého, kdo by se jim připletl pod nohy v úsilí stát se další hlavou kriminálnické rodiny Santelliů, bylo vidět někoho tak příjemného balzámem na nervy. Jako by se v tom jeho bílém úsměvu přímo vyhřívala.

Když mluvila, dobře si uvědomovala, jak ji Ares sleduje, jako by odhadoval, jestli to, co říká, myslí vážně.

Odkašlání už trochu nervózního kněze jí poskytlo záminku se odvrátit. Ještě jednou se podívat na otcovu rakev. Upřela na ni oči a ani se nehnula, přestože v ní vířily emoce, když Ares zaujal místo po Vincenzovi po její levici a jeho otec se postavil místo strýce Flávia napravo od ní.

A během těch třiceti minut, které ještě zbývaly do konce smutečního obřadu, se jí v hlavě zrodil zoufalý nápad. Flávio ji sledoval nečitelným pohledem, v němž ovšem i tak tušila něco jako odsouzení a příslib odplaty – vídala ho až příliš často v očích svého otce a jeho takzvaných obchodních partnerů.

V Aresových očích zahlédla něco jiného, odlesk něčeho, co si myslela, že už je dávno mrtvé.

Odlesk *touhy*.

Pocitu, o němž se domnívala, že zhasl té osudové

noci, kdy od ní odešel. Jenže teď, bez ohledu na to, že to bylo vzhledem k okolnostem naprosto nevhodné, jeho blízkost, energie, kterou vyzařoval… dobrý bože, dokonce i to, jak voněl – jako bouřkový déšť a spálené dřevo – bylo nepopiratelně erotické. A co když se nemýlila a v jeho očích se opravdu zableskla touha…

Bože, bylo by to možné?

Odessa se rozechvěle nadechla a poslouchala, jak kněz dokončuje obřad. Hodila na rakev bílou růži z vázy vedle. Náhle skutečně truchlila – ne proto, že zemřel, ale kvůli tomu, co jí nikdy nebyl schopný dát – a v hloubi duše věděla, že něco se musí změnit.

Zůstat tady, ve Fláviově a Vincenzově už teď drtivém sevření by byl její konec. Ale bylo jí jasné, že jen tak utéct nemůže. Musí to být velký krok. Drastický. Natolik rozhodný, že jím spálí mosty tak, že už je ani Flávio s Vincenzem nebudou schopní obnovit. Protože kdyby se to nepovedlo, kdyby to udělala jen napůl…

Otřásla se a přitáhla tím k sobě Aresův ostrý pohled.

Zapudila to hrozné pomyšlení, rozhlédla se a všimla si, že se smuteční hosté pomalu začínají trousit pryč, a ani jeden se nezapomněl ještě podívat na muže, stojící vedle ní.

Ohlédla se přes rameno. Stál tam Flávio, oči upřené na Arese.

„Zanelisi, vzadu v domě je připravená smuteční hostina. Budeme poctěni, když se k nám připojíte," prohlásil servilně.

Ares znovu stiskl zuby, když tak okázale ignoroval jeho otce, přestože starší muž jako by si toho vůbec nevšímal.

Aniž by spustil pohled z ní, řekl upjatě: „Pokud si to Odessa přeje…"

Když vyslovil její jméno s tím jemným přízvukem, jehož se nezbavil ani přesto, že strávil většinu života v Itálii, všechno se v ní sevřelo.

Očima jí ale naznačoval, že má odmítnout, že nic takového *on* udělat nechce. Odessa cítila, jak se v ní zvedla vlna odporu. Ten má ale nervy. Tehdy udělala, co udělala, jen proto, aby ho ochránila. Zatímco on…

Tenkrát byl její poslední nadějí, i když se to teď zdá nesmyslné. I když se teď tváří nepřátelsky a odtažitě, ona si ponechá vzpomínku na toho nejméně hrozivého muže, kterého znala. Na muže, jenž jí pod hvězdami šeptal sliby, které…

Odessa věděla, že nemůže Arese nechat jen tak odejít. Ještě ne.

„To bych byla opravdu ráda." Ignorovala strýcův podmračený pohled a obrátila se k Sergiosovi. „Pokud tedy máte čas, Sergiosi."

Hraje riskantní hru, když spoléhá na ozvěnu staré náklonnosti, kterou k ní ten starý muž kdysi choval. V duchu se modlila, aby to vyšlo, a dobře viděla, jak Ares přimhouřil oči. Ten její hru prohlédl hned. Odessa se úpěnlivě soustředila na Zanelise staršího.

„Samozřejmě, moje drahá," odpověděl Sergios a okamžitě jí nabídl rámě.

Odessa se do něj s úlevou zavěsila a kráčela vedle něj celou cestu nahoru do kopce, zpátky k domu, který byl jejím vězením, co si pamatovala.

Jak se k němu teď blížili, prohlížela si ho novýma očima.

Byly ty popínavky kolem oken vždycky tak husté, skoro jako by ten dům dusily stejně, jako dům dusil ji? Působily ty těžké závěsy za okny s neprůstřelnými skly vždycky tak pochmurně? Všechno bylo samozřejmě dokonale na svém místě, každý kamínek, každé stéblo trávy. Personál žil v neustálém strachu a dobře věděl, že tady se žádné nedokonalosti netolerují a že by byli vždy za něco takového tvrdě potrestáni.

Případ starého muže vedle ní to ostatně dokazoval – hned jak mu artritida v prstech znemožnila vykonávat práci bez chyby, její otec ho vyhodil.

Odesse se po něm stýskalo ještě měsíce poté, co odešel, přestože ji částečně utěšovalo, že teď bude znovu se svým synem Aresem.

S tím Aresem, který teď kráčel vedle ní a sálal z něj nesouhlas.

S tím Aresem, jehož hodlá využít, aby se dostala na svobodu.

Při pomyšlení na to, jak trnitá cesta ji ještě čeká, se trochu zapotácela a Sergios ji překvapivě silnou rukou podepřel.

„Ta ztráta se teď zdá nepřekonatelná, ale časem to bude lepší," utěšoval ji, protože si myslel, že ji přemohl žal. „Nikdy tak docela neodejde, ale naučíte se s tím žít."

Odessa se cítila jako podvodnice, když se nechá takhle utěšovat, přestože po svém tyranském otci netruchlí ani trošku. Přestože ví, že jakmile se jí podaří uniknout – pokud se jí to podaří – už nikdy na tuto prokletou půdu nevkročí.

Až příliš brzy se ocitli uvnitř, v největším *salone*, v místnosti, kde Elio vládl jako nějaký podivný král a rozděloval úkoly svým podřízeným.

Přesně tady také tehdy oznámil Sergiosovi, že už jeho služby nebude potřebovat, protože je starý a nepoužitelný.

Tady jí také nařídil, že už nikdy s Aresem Zanelisem nepromluví ani slovo, *jinak…*

A před pár měsíci jí tady sdělil, že ji provdá za Vincenza Bartorelliho, muže staršího, než byl on sám, aby získal ještě větší moc.

Odessa se tomuto místu vyhýbala, když jen trochu mohla. Tmavě zelený nábytek byl tvrdý a nepohodlný, ve vzduchu tu byl stále ještě nepříjemně cítit kouř

z doutníků. Byla to místnost, kde muži plánují, co s ženami, a očekávají, že ony se prostě přizpůsobí, i kdyby je to mělo zlomit.

Ne, tenhle salon jí vážně chybět nebude.

Poděkovala jedné ze služebných, která jí nabídla podnos s nápoji, a vybrala si minerálku, protože potřebovala mít jasnou hlavu. Stejně alkohol pila jen málokdy, a když, tak jen tam, kde by odmítnutí znamenalo vysloužit si otcův káravý pohled.

Ve skutečnosti naposledy, kdy byla trošku přiopilá, to bylo…

Zalétla očima k Aresovi a v duchu si říkala, jestli si pamatuje tu noc, kdy jí bylo sedmnáct, když spolu o půlnoci vyklouzli ven a seděli pak na okraji útesu s ukradenou lahví otcova dom perignonu. Jak si lehli do trávy, jak se hřbety jejich rukou dotýkaly pod hvězdnou oblohou s rozbouřeným mořem dole. Jak si šeptali o svých nadějích a snech.

Myslel na ni někdy vůbec? Říkal si aspoň někdy, *co kdyby?*

„Bolí to?“

Odessa sebou polekaně trhla a pak následovala jeho pohled ke svému zrudlému zápěstí, kde už se začínaly rýsovat otisky Vincenzových tvrdých prstů a připomínaly jí, co ji čeká, jestli nenajde cestu ven z téhle noční můry.

„No… ani ne.“

Aresovy oči potemněly. „Buď to bolí, nebo nebolí. Co z toho?“ procedil mezi zuby a ani se nesnažil ztišit hlas.

„No dobře, trochu to bolí,“ zamumlala Odessa a dobře si uvědomovala, že je ostatní sledují, zejména Vincenzo Bartorelli.

Celá se napjala, když se po chvilce rozhodl a vydal se přes místnost k nim. Zmocnila se jí panika. „Můžu s tebou mluvit?“ obrátila se k Aresovi.

Ten jen pozvedl jedno černé obočí. „Co tě vede